

Na úvod bych nadhodila otázku k přemýšlení... Přemýšleli jste někdy nad tím, komu si myslíte, že jste v Bibli podobní? S kým se dokážete tak nějak nejvíce ztotožnit? Je to někdo silný a odvážný? Někdo, kdo možná pochybuje a potřebuje hodně povzbudit, aby vstoupil do výzev? Někdo ochotný se srdcem na dlani pro druhé? Někdo tichý, kdo se přimlouvá a bojuje za druhé na modlitbách? Někdo kdo utíká před Bohem nebo někdo kdo utíká k němu blíž? Při přípravě na dnešní den jsem zjistila, že pro mě – v mém osobním i misijním životě – jsou to **pastýři**. **A třeba i někteří z vás zjistí, že příběh pastýřů vám není nebo nemusí být tak úplně vzdálený...** Pojdme se na jejich příběh podívat blíž. Představme si ty momenty. Je temná noc, pastýři po celém dni jsou „rádi, že jsou rádi“ a drží noční hlídky u svého stáda, aby jej ochránili v bezpečí. Umím si představit, jak se jim už zavírají oči a jediné, co by si fakt přáli, je lehnout si a spát. Naproti tomu v Betlémě je vyčerpaná Marie po porodu svého syna. Má vedle sebe sice svého milovaného Josefa, ale tušíme, že porod ve chlívě, ve špíně, zápachu, někde na zemi nebyl asi úplně ten vysněný moment. Nicméně drží v rukou své milované dítě. Malého Ježíše. Snaží se jej zabalit, aby mu nebyla zima. A věřím tomu, že si jej zvědavě prohlíží a zároveň je nesmírně vděčná. Nejen za to, že porod je za ní a oba jsou v pořádku. Ale i za to, že drží už konečně v rukou toho, o kterém jí Anděl řekl: „*Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký, bude nazván Synem Nejvyššího a Hospodin, náš Bůh, mu dá trůn jeho otce Davida.*“... Dítě pláče, dýchá a věřím tomu, že Marie i Josef si museli říkat něco jako: „Dobře, tohle jsme zvládli. A co bude dál?“. A pak tu máme hromadu lidí v Betlémě – protože se všichni šli zapsat v rámci sčítání lidu. Takže každý dům je nacpaný k prasknutí. A všichni jsou pravděpodobně po poměrně dlouhém cestování rádi, že konečně zalehli. Asi se shodneme na tom, že v téhle scéně jsou všichni pravděpodobně dost unavení, a ne zrovna v komfortním momentu svého života. **A to je ten moment, kdy přichází na scénu Hospodinův Anděl. - V poslední době rozhodně ne poprvé. - A určitě nejedná tak, jak by lidé v té době očekávali. S tou, troufám si říct, nejdůležitější zprávou historie, nepřichází k židovskému králi Herodovi, ani izraelským starším, ani duchovním vůdcům, popř. levitům sloužícím v chrámu. To by se v jejich době dalo očekávat...** Když bychom si to zkusili připodobnit do dnešní doby, mohli bychom říct, že nepřišel k pastorům / kazatelům, bratrům a sestrám starším, k vedoucím mládeží a jejich týmům nebo chválicímu týmu. Ne... **K překvapení všech – jde za pastýři někde na kopcích.** Věřím tomu, že to nedělá proto, aby dal najevo, že ty všechny služebníky Pán Bůh miluje méně. **Ale podle toho, jak víme, že se Ježíšův život bude vyvíjet dále, spíše proto, aby opravdu šokoval a převrátil dosud zaběhlé náboženské a tradiční myšlení tak trošku naruby. Možná, aby přiměl všechny přemýšlet. Vybírá si jedny z nejméně pravděpodobných, aby jim předal, jak už jsem řekla, tu - věřím - nejdůležitější zprávu v historii.** Vybírá si asi dosti špinavé, zapáchající a unavené pastýře, kteří se střídají při noční hlídce, aby se jejich ovečkám nic nestalo. Dokonce v Bibli nenajdeme ani jejich jména a rodokmeny. A právě jim se ukáže Hospodinův Anděl ve velmi intenzivní záři a podle Lukášova evangelia jim říká: „*Nebojte se! Hle, zvěstuji vám velikou radost pro všechny lidi. Dnes se vám ve městě Davidově narodil Spasitel – váš Mesiáš a Pán. A toto vám bude znamením: najdete děťátko zavinité do plenek, ležící v jeslích.*“ A aby toho nebylo málo, tak s tím andělem se hned objevilo množství nebeských zástupů takto chválicích Boha: „*Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj – Boží zalíbení v lidech.*“ **A co myslíte že pastýři? Jaká byla jejich reakce?** Čteme, že „*jakmile od nich andělé odešli do nebe, pastýři si řekli: „Pojďme do Betléma! Podíváme se, jak se stalo, co nám Hospodin oznámil.“* V Bibli nemáme úplně popsané, jestli stádo nechali někde v kopcích a šli bez něj, nebo posbírali svých XY oveček a dali se na cestu. **Nicméně ani u jedné možnosti netipuji, že by bylo právě to, co by unavení pastýři uprostřed noci z celého srdce toužili udělat. Asi nemohli popřít, co viděli, ale mohli to třeba nechat pohodlně na ráno. Až se dospí.** Ale oni se rozhodli vydat na cestu do Betléma hned a doslova se píše „*pospíšili si*“. Už teď bychom si mohli říct, že se jedná o krásný příběh věrnosti a oddanosti pastýřů vůči Pánu Bohu. Oni poslechli a díky tomu: „*přišli, našli Marii, Josefa i děťátko ležící v jeslích.*“ Bůh je tedy nezklamal a tím to mohlo skončit. **Ale neskončilo... Oni šli ještě o krok dále.** Nenechali si nic z toho jen tak pro sebe. I když mohli mít v hlavě myšlenky jako: “Vždyť my jsme jen pastýři někdo z kopců. Nejsme kazatelé...”, “Co když nám to nikdo neuvěří?” „Proč by se Pán Bůh rozhodl takovou důležitou věc sdílet zrovna s pár pastýři někde v kopcích?“ Ale i přesto se **rozhodli rozhlásit tu zprávu všude kolem. ...Když se zamyslíme - jakou zprávu bychom bez váhání vykřičeli všude kolem sebe pravděpodobně neznámým lidem uprostřed noci?** Já osobně jediné takovou, o které si myslím, že je pro ty lidi životně důležitá a opravdu by ji neměli minout. Což v očích pastýřů narození Spasitele rozhodně

splňovalo tuto definici. A reakce jejich okolí? „...všichni, kdo to slyšeli, žasli nad tím, co jim pastýři říkali.“ Žádné podceňování, žádný posměch. Jestli měli nějaké obavy, evidentně se nenaplnily. **Vidíme, že právě naopak jejich rozhodnutí mluvit o tom, co viděli, slyšeli a zažili mělo obrovský dopad na lidi v jejich blízkosti.** A jak zareagovali pastýři poté, co to vše „viděli, slyšeli a byli ochotni říct“ všem kolem? Lukáš ve svém evangeliu píše: „*A ti pastýři při návratu oslavovali a chválili Boha, že slyšeli a viděli všechno tak, jak jim bylo řečeno.*“ **Vidíme, že i pro ně samotné každý jeden moment té noci byl důležitý a velmi povzbudivý.** S vděčným srdcem se vrátili ke svému „běžnému životu.“ **Ale nic z toho by se v jejich životě nestalo, kdyby se rozhodli sedět dále na kopci a říct si: „To se mi asi jen zdálo“... „Na to jsem moc unavený...“ nebo „Kdo jsem já, abych u něčeho tak velkého byl.“** (popř si doplňte jakoukoliv jinou možnou pochybnost.) Vzpomínáte, jak jsem vám na začátku říkala, že mě překvapilo, jak pro mě bylo velmi přirozené se během přípravy na dnešní den ztotožnit s pastýři? Ráda bych objasnila proč. Opravdu bych chtěla říct, že je to kvůli tomu, že jsem vždy ochotná a připravená reagovat na Boží zavolání, jako pastýři v tomto případě. **Ale abych byla upřímná - ne vždycky to tak je. Ne vždy mám odvalu.** A proč? Někdy se cítím spíše jako „typický pastýř po směně“. Někdo unavený po celonočním hlídání ovcí. Někdo nekompetentní, protože neznám odpovědi na všechny otázky. Jako někdo, kdo možná v některých oblastech není dostatečně obdarovaný a dostatečně připravený k tomu, aby šel a mluvil s druhými o Bohu. **A trochu si myslím, že občas nejsem jediná, kdo to tak má v momentě, kdy ví, že jej Pán Bůh do něčeho zve.** A to nutně nemluvím o velkých věcech. Ale ten důvod, proč se nejvíce cítím podobná těmto pastýřům je ten, že oni rozhodně ve své době nebyli považováni za kvalifikované, oprávněné a v něčem bych skoro řekla „hodné“ na to, aby oznámili Betlémským obyvatelům (a věřím, že nejen jim) tu nejdůležitější zprávu. A to, že Spasitel už je tady. **A přesto si Bůh jako první vybral je.** Přemýšlela jsem proč. A upřímně si myslím, že jeden z důvodů je, **že to nebylo o nich a jejich postavení, schopnostech a obdarování. Ale o Bohu a jeho lásce k lidem. A jak lépe poukázat na to, že Bůh přichází skrze Ježíše na zem ke všem, než tím, že tuto zprávu svěří těm „nejmenším“.** A to mi dává obrovskou naději, že i já můžu - že i my můžeme. **Že i my jsme v Božích očích dostateční na to, aby si nás mohl používat v každodenním životě. A nejen dostateční, ale i povolání skrze velké poslání v Matoušovi 28,18-20.** Mimochodem přesně na toto téma jsem potkala kázání z června na vašich stránkách od Radka a doporučuji. Závěrem tedy. V příběhu mluvil Hospodinův Anděl. Otázkou je: Věříme tomu, že k nám Bůh mluví i dnes? Možná nevidíme Hospodinova Anděla se zástupy v zádech v záři a bázni. Možná neslyšíme Hospodinova Anděla, který nám ve snu říká podrobný návod, jak máme naložit s následujícími dny našeho života, tak jako promlouval k Josefovi vůči Marii. A možná taky někdo z nás ano... Kdo ví. Tak či tak – v Bibli o kousek dál za tímto příběhem máme napsanou myšlenku od toho nejvěrnějším pastýře. Od toho, o kterém jsou ostatně celé Vánoční svátky. Od Ježíše Krista. A to konkrétně v Janově evangeliu 10:27: **„Mé ovce slyší můj hlas a já je znám a následují mě.“** A tak mou výzvou pro nás během těchto Vánočních svátků je: „V těch nejvšednějších, nejobyčejnějších dnech a momentech. **Zastavujme se – klidně jen na okamžiky – a naslouchejme Bohu.**“ Každý tak, jak jsme zvyklí s ním trávit čas. Věřím totiž, že i my můžeme mít tu výsadu, jakou měli pastýři a uslyšíme něco, **co může změnit život nám nebo lidem kolem nás. Ve zmíněném verši se píše, že Bůh nás zná a my poznáme Jeho hlas.** Tak mu věřím, že On ví, jak s námi mluvit, abychom jej poznali a pochopili. S každým individuálně. **A co když něco opravdu řekne?** Modlím se, abychom uměli reagovat podobně jako naši pastýři: být poslušní, věrní, odvážní a ochotní možná malinko vystoupit z našich zajetých kolejí, z komfortní zóny našeho života a následovat Boha tam, kam nás vede. **A to může být pro každého něco úplně jiného!** Mohou to být laskavá slova v pravý čas, milý nečekaný dárek, vřelé objetí, SMS zpráva někomu, kdo by to od nás nečekal, ochota sdílet své zážitky s Bohem člověku, se kterým to už „všichni vzdali“, modlitba za někoho, koho nám Pán Bůh dává na srdce – netuším, co má pro nás Bůh připravené. Z vlastní zkušenosti mohu sdílet, že pro mě to byl třeba moment, kdy jsem od jedné své vzácné kamarádky dostala dopis, ve kterém mě povzbudila přesně takovým způsobem, jaký jsem v daném období potřebovala slyšet. Nebo moment, kdy jsme jako rodina mohli jednoduše nabídnout společný čas u nás doma člověku, který se necítil dobře a vyslechnout, povzbudit. Zjišťuji, že někdy není totiž ten největší dar množství rad, ale mnohem více naslouchající uši. **A tak nás chci jen povzbudit. Žijme svůj život v očekávání, že Bůh k nám mnoha různými způsoby mluví i dnes.** Že i dnes přináší požehnání nejen do našeho života, **ale že i my můžeme sehrát klíčovou roli v životě někoho jiného. A možná už teď tušíme, o kom v rámci našeho života tato slova platí.** Tak nám všem přeji, abychom se nebáli. Jako ti pastýři, kteří přinesli požehnání do života těch, kdo jim v tu noc, kdy se Ježíš narodil, naslouchali a uvěřili.